

Cel ce ține cerurile pe umeri

Kacy Barnett-Gramckow

Traducere de Simona Mereu

Casa Cărtii, Oradea
2013

Capitolul 1

Annah păși afară din casă și, scrutând cerurile în amurg, trase adânc în piept aerul moale de primăvară. Ivirea zorilor și lăsarea serii erau momentele ei preferate din zi – asta dacă nu ploua –, pentru că atunci se vedeau bine culorile cerurilor atât de dragi ei încă din copilărie. Primele tușe șterse de roșu și liliachiu o linișteau și acum, ca de fiecare dată.

Am încetat oare să jelesc după cerurile tinereții mele? se întrebă ea. Cred că am să mă tot răzgândesc în fiecare zi a vieții ce mi-a rămas. Azi da, mâine nu.

Privind cerurile, Annah simți greutatea unor falduri dense de lână coborându-i peste umerii acoperiți doar de tunică. Sem, soțul ei, o înveli cu un șal cenușiu și, cu un glas domol, îi șopti dojenitor în ureche:

— Ești tot atât de neatentă precum nepoții tăi. E prea frig ca să ieși fără șal.

Annah mângâie mâinile lungi și măslinii care se încolăciseră în jurul ei și zâmbi:

— După toți acești ani, iubitule, ar trebui să te fi săturat să te tot ții după mine, îngrijorându-te pentru toate cele.

— Niciodată nu mă voi sătura să mă țin după tine, o tachină Sem în șoaptă. Atâta vreme cât știi încotro mergi.

— Mă duc să fac o plimbare.

— Atunci vin și eu.

Se întoarseră amândoi în aceeași clipă, coborând pe o potecă bine bătătorită, și porniră printre pășunile înclinate din jurul casei lor. Annah își ridică, din mers, ochii spre soțul ei. Sem îi zâmbi; ochii lui căprui și calzi aruncau pe chipul lui bărbos și întunecat o lumină jucăușă, aidoma unui băiețel.

Zâmbetul tău este mai minunat decât toate cerurile copilăriei mele, își zise Annah. De ce să le jelesc? Oricât de frumoase au fost, n-au acoperit decât violență și ură.

— Aproape că arăți mai tânăr decât fiii tăi, îi spuse.

El se posomorî, părând tulburat de adevărul vorbelor ei.

— Annah, iubita mea, m-am tot gândit la copiii noștri...

Se opri.

Mirată, Annah se întoarse să vadă ce îi atrăsese atenția. Din jos de ei, de pe povârnișurile mărginite de pădure, răzbătea glasul vesel al unui tânăr.

— Străbunule! Pleci pentru că am sosit noi?

— Depinde de câți oameni aduci cu tine, îi strigă înapoi Sem, râzând. Vino să o saluți pe Ma'adannah.

— Cine e? îi șopti Annah lui Sem, privind împreună siluetele întunecate ale copacilor. Aproape în aceeași clipă, Annah văzu un tânăr deșirat ieșind din umbră. Era îmbrăcat în piele și lână, iar în spate avea o boccea din piele; avea și o sulică de vânatoare cu vârf de cremene și un cuțit din piatră pe post de arme. Chipul lui vesel, pielea netedă, de un măsliniu închis, ochii negri și scânteiatori și părul lins, negru erau, toate, însemne ale urmașilor lui Annah: era Eliyshama, mezinul nepotului său Maș.

Încântată, Annah îi strigă:

— Eliyshama! A venit și tatăl tău împreună cu tine?

Nu-i mai văzuse pe Maș și pe ai lui de aproape trei ani.

— Ma'adannah.

Eliyshama flutură din mână în semn de salut, apoi arată cu sulică spre copacii întunecați.

— Tata și mama vin și ei. Și l-am adus și pe Metiyl, băiatul fiului vostru Asur.

— Metiyl? icni Annah.

Nu-l mai văzuse pe Metiyl de mai bine de zece ani. Aproape dansând, îl îmbrățișă pe Eliyshama, primindu-i sărutările îmbelșugate.

— Mă bucur atât de mult să te revăd. Te-ai împlinit! Și îți mulțumesc că l-ai adus pe Metiyl.

Sem îl salută pe Eliyshama cu o îmbrățișare afectuoasă, apoi îl prinse nerăbdător de braț și-l întrebă:

— Ne vizitează și Asur al nostru?

— Doar Metiyl, nu și tatăl său.

Eliyshama suspină adânc. Dar ochii întunecați îi scânteiau, trădându-i bucuria.

— Ești mâhnit din pricina aceasta, străbunule? Să mă duc la Asur al dumitale să-i implor prezența aici?

— Nu, căci atunci Asur al meu te-ar reține cu el vreme de zece ani, răspunse Sem, doar pe jumătate în glumă.

De acum, Annah își putea zări nepoții, pe Maș, înalt și cu părul de abanos, și pe Metiyl, mai scund și mai îndesat și cu părul vâlvoi; amândoi erau înarmați cu bricege din piatră și sulice de vânatoare cu vârf de cremene. Chiar îndărătul celor doi bărbați, se ivi un cap acoperit de un șal albastru – era soția lui Maș, Chaciydah; mergea agale, cu ochii plecați. Annah se nelinești. Uitându-se la Eliyshama, întrebă:

— Mama ta e bolnavă?

— Mama e îngrijorată, îi răspunse Eliyshama, iar strălucirea din ochii săi negri pâlî. Ma'adannah, a născut de curând o fată. Am tot sperat că fetița se va însănătoși.

— Se va însănătoși? Annah își încheștă mâna pe încheietura lui Eliyshama. Copila este bolnavă?

Eliyshama scutură din umeri.

— Nu știm. Ne rugăm ca tu și cu străbunul nostru, Sem, să ne puteți spune ce e cu ea. Mama e de-a dreptul înspăimântată.

Chaciydah întotdeauna s-a lăsat pradă spaimelor, se gândi Annah, încercând să se liniștească. *Poate că boala copilei este o închipuire de-a ei.* Fără să-și mai facă zăbavă, coborî în întâmpinarea nepoților ei.

Fiind cel mai vârstnic dintre nepoți, Metiyl stăruia să i se acorde cinstea de a o săruta pe Annah cel dintâi. O zgâlțâi, râzând, într-o îmbrățișare entuziastă, zgâriind-o cu barba lui aspră și aproape că îi atinse capul cu sulita.

— Ma'adannah! Ești la fel de tânără ca întotdeauna. Poftim o sărutare din partea tatălui meu, cu cele mai alese salutări. Îi lipsești.

— Atunci unde-i taică-tău, dacă îi lipsim atât de mult? Întrebă Sem; inspirata lui întrebare rezona cu sentimentele de tăcută dezamăgire ale lui Annah.

— Nu și-a putut lăsa pământurile și turmele.

Metiyl își încheștă din reflex mâinile în jurul sulitei, iar chipul măsliniu i se mohorî subit.

— Trebuie să le păzească.

Annah se încruntă.

— Pământurile lui trebuie păzite? De ce? De sălbăticiuni?

— Nu, Ma'adannah. Tata își păzește pământurile și bunurile de fiii verișorilor lui.

Mutându-și privirea de la Annah, la Sem, Metiyl continuă:

— Vă voi povesti totul diseară, la foc. Iată-i pe Maș și pe Chaciydah! Și... pe mezina lor, adăugă în șoaptă.

Inima lui Annah bătea ca un ciocan. Dacă Metiyl își făcea griji, atunci în mod evident ceva *nu* era bine cu această copilă.

Annah îl sărută pe Maș cel înalt și tăcut, cu barba întunecată. Apoi se întoarse spre Chaciydah. Ochii ei căprui, mari și blajini

erau încercănați de oboseală, iar chipului ei subțire și rumen îi lipsea obișnuita strălucire. Annah nu mai apucă să o salute, fiindcă Chaciydah își lăsă în jos desaga din piele și începu să se bâlbâie ca un copil înspăimântat:

— Ma'adannah, după șapte fii sănătoși, Cel Preaînalt îmi dă, în sfârșit, o fiică, doar ca să îngăduie apoi în trupul ei această boală. Uită-te la ea, Ma'adannah! Sunt deznădăjduită!

Chaciydah dădu în lături faldurile ușoare ale șalului de lână albastră, scoțând la iveală o mică legătură cuibărită la pieptul ei, într-un sac din piele moale.

Annah ridică legătura din sac și desfăcu faldurile cenușii ale păturii de deasupra, descoperind fața copilei adormite. Nu-și putu împiedica un icnet, din cauza uimirii. *Copila asta n-are pic de culoare. O, Preaînalte, ce înseamnă asta?*

Chiar și în amurgul ce se adâncea, pielea străvezie a fetei și uimitoarea lipsă de culoare a părului acesteia îi săreau în ochi. Sem veni lângă Annah și prinse cu degetele sale lungi și măslinii pătura cenușie de lână. Annah își ridică privirea spre a lui și îl întrebă în gând: *Tu ce părere ai?*

Țuguindu-și ușor buzele, Sem ridică dintr-o sprânceană, prevenind-o fără cuvinte: *Nu-mi place asta.* Dar lui Chaciydah și celorlalți le vorbi liniștitor:

— Haideți, să mergem să-i vedem pe tatăl și pe mama mea. Veți fi primiți bine la ei. O vom înfățișa înaintea lor pe fiica voastră și-i vom întreba ce părere au. Nu te îngrijora atât, Chaciydah! Sunt sigur că fiica ta va trăi.

Ținând bebelușul în brațe, Annah urcă în urma lui Sem până la poteca ce străbătea povârnișul. Știa, din încordarea umerilor lui și din pasul său sprinten, că soțul ei era adânc tulburat de înfățișarea acestei copile. Ca răspuns parcă, micuța scoase un țipăt subțire și mânios de protest, care deveni mai puternic și mai ascuțit pe măsură ce Annah o purta în susul potecii.

Plânsetul ei nu făcu decât să îi crească neliniștea.